

JÄRJESTYMÄTTÖMÄT TYÖLÄISET JA PALKKATASO

OKU aika sitten rautatietyöläislautekunta antoi päätöksen, jonka kautta lausuttiin tulleen hylätyksi rautateilla työskenteleväin merkin antajain palkkain ylentämistä koskeva vaatimus. Tapauksessa luonnollisesti ei ole mitään erikoisempaa, joka herättäisi huomiotamme, sillä onhan rautatietyöläislautekunta usein ennenkin antanut tuollaisia päätöksiä. Mutta päätöksen tekoa ennen tapahtuneessa keskustelussa, rautatietyöläislautekunnan enimmäistön ja vähemmistön välillä, lausuttiin yksi mieltämme kiinnittävä ajatus, joka on omiaan antamaan aiheen ajattelulle, erikoisesti niille työläisille, jotka vielä näkevät ammattionismissa työväenluokalle edullisia mahdollisuuksia.

Merkinantajain palkkoja koskevan päätöksen yhteydessä rautatietyöläislautekunta selitti, että järjestyneiden työläisten, joita kyseessä olevat työläiset ovat, palkkoja koskevia päätöksiä tehtäessä täytyy ottaa huomioon ja käyttää mittapuuna sellaisissa teollisuuksissa ja niillä alueilla vallitseva palkka — ja elämäntaso, joissa työskentelee järjestymättömiä työläisiä.

Me, tuplajulaiset, olemme aina väittäneet, että silloin kun jossain teollisuudessa tavalliset sekatyöläiset, jotka ovat järjestymättömiä, tulevat suureksi enemmistöksi ja tuotannollisesti määrääväksi tekijäksi, niin nämä muuttuvat voimaksi, joka määrää yleisesti siinä teollisuudessa keskiarvoisen palkkatason. Samoin koko yhteiskunnallista tuotantoa koskevissa kysymyksissä. Tässä maassa me olemme tällä kertaa sellaisessa tilanteessa, että ammattijärjestöihin kuuluvain työläisten palkkataso ei voi kohota juuri sanottavasti yläpuolelle tavallisten ja järjestymättömäin sekatyöläisten palkkatason, kuin perin harvoissa tapauksissa. Voisimme ottaa esimerkiksi rautatiepajatyöläiset, tai vaikka merkinantajat. Merkinantajain kuukautiset ansiot nykyään ovat noin viisikymmentä dollaria vähempi kuin se määrä, joka virallisten orgaanien kautta on tunnustettu välttämättömäksi nykyisiin elämänkustannuksiin verraten. Siis näiden työläisten palkkataso ei ole parempi, ei edes niinkään hyvä, kuin tavallisten ja järjestymättömäin sekatyöläisten. Samoin on laita pajatyöläisten palkkain suhteen. Nekin ovat alempana yleisesti välttämättömäksi tunnustettua palkkatasona.

Silloin kun järjestymättömät ja sekatyöläiset, joita myös nimitämme teollisuustyö-

läisiksi, ovat määrääväinä tekijänä yleiseen keskiarvoiseen palkkatasaan, täytyy työväenluokan elämäntason kohoutuminen tapahtua niiden kautta. Ennen kuin työväenluokan keskiarvoisen elämäntaso voidaan kohottaa siitä missä se on tällä kertaa, täytyy järjestää tavalliset teollisuustyöläiset. Noiden järjestämisestä todellisuudessa ei huolehdi mikään muu järjestö kuin I. W. W.

Me olemme viimeisten "vihanvuosien" aikana runsaasti kuulleet puhuttavan "kilpailevasta unionismista". Olemme kuulleet väitöksiä ja vakuutuksia, että tämän maan työväenluokan taloudellinen ja henkinen asema olisi paljon parempi, jos ei olisi ollut olemassa kilpailevan unionismin pahetta. Tuollaisesta väitöksestä johdonmukaisena seurauksena ollen selitetään, että "kilpailevissa unioissa" olevat työväenluokan militantit ainekset voivat tehdä luokalleen parhaimman palveluksen menemällä takaisin ammattijärjestöihin, muuttamaan niitä teollisuusunioiksi ja kasvattamaan niiden jäseniä luokkatietoisiksi. Tuollaisen työskentelyn onnistuminen muka takaisi työväenluokalle välillisiä taloudellisia parannuksia ja varmistuttaisi lopullisen päämäärän onnistumista.

Edellä esitetyn ajatuksen, että työväenluokan enemmistö eli tavallisten teollisuustyöläisten armeija, määrää keskiarvoisen palkkatason, jos me kerran hyväksymme, niin siitä luonnollisesti seuraa väitys, että takaisin ammattijärjestöihin menemällä ei voida auttaa työväenluokkaa kokonaisuudessaan, ei edes välillisesti, puhumattakaan lopulliseen päämäärään nähden. Työväenluokan suuret pohjakerrokset täytyy saada järjestetyksi, ainakin osittain, jotta ne alkavat liikehtimään ja kohottavat elämänsä taloudellisen tason paremmaksi siitä, missä se on tällä kertaa. Noiden joukkojen henkinen taso luonnollisesti kohoaa järjestyksensä yhteydessä.

I. W. W. on varsinaisesti työskennellyt niiden työväenluokan pohjajoukkojen herättämiseksi ja järjestämiseksi ja myös onnistunut kohtalaisen hyvin, mikäli liikkuva työväestö on kysymyksessä. Viimeisten vuosien aikana on tuplajulaisten taolta alettu lainaamaan entistä enempi huomiota varsinaisissa eli tuotteiden valmistusteollisuuksissa työskenteleväin työläisten järjestämistä koskevalle kysymykselle. Tällä alalla ei ole vielä tähän mennessä onnistuttu erittäin loistavasti, mutta alussa ol-

laan ja tulevaisuus näyttää toivorikkaalta.

Takaisin ammattijärjestöihin menemällä ei voida auttaa työväenluokkaa kokonaisuudessaan väliinsekikään. Mikäli yhteiskunnallinen vallankumous, eli työväenluokan lopullinen päämäärä, on kysymyksessä, niin sitä ei voida auttaa ammattiunioita voimistuttamalla, eli niihin takaisin menemällä. Päinvastoin ammattiunionien voimistuttaminen tuottaa haittaa työväenluokan lopulliselle tarkoitukselle, siten pyritään voimistuttamaan häviämistilassa olevia työväen-

luokan kermakerroksia. Työläisten keskuudessa täytyy tapahtua yleinen tasautuminen ennen kuin se kokonaisuudessa tulee kypsäksi vallankumouksellisille mielipiteille. Siksi alkäämme hidastuttako tuon taustuksen saapumista, voimistuttamalla ammattijärjestöjä, vaan jouduttakaamme sitä järjestämällä työväenluokan pohjakerrokset. Sillä silloin kun nämä nostavat taloudellista asemaansa, täytyy korkeammalla olevien kerrosten lähentyä. Auttakaamme I. W. W:n järjestämistyön onnistumista.

AMMATTIUNIONISMIN MÄDÄNNÄISYYTTÄ

ILJATTAIN tapahtunut New Yorkin painotyöläisten lakko antoi, lukemattomain entisten lisäksi, sattuvan hyvän kuvauksen ammattiunionismin mitättömyydestä. Kysessä oleva lakko oli alussa hyvin tehoisa ja täydellinen kun otamme huomioon sen, että se käsitti vain yhden kaupungin sanomalehtipainotyöläiset. Työnantajat olivat ensin alussa aivan ymmällä ja samoin liikemiehet, joiden täytyy käyttää sanomalehtiä ilmoitusvälineinä. Mutta tuosta pulmasta heidät vapautti painotyöläisten kansainvälisen järjestön virkailijat ja luonnollisesti "hyvien union miesten" suosiollisella avustuksella. Lakko murrettiin halpamaisella tavalla. Mutta jokatapauksessa siitä oli jotain hyötyä. Tavallisesti työläiset eivät lakkoile ilman pakkoittavia syitä. Tuo pitää paikkansa tässäkin tapauksessa. Ja myös työläiset aina voittavat jotain taisteluistaan, välittämättä siitä kuinka mitättömiä nuo taistelut ulkopuolisten mielestä ovat. Jollei aineellisesti, niin kuitenkin moraalisesti. Taisteluiden kautta saadut kokemukset opettavat. Niin kävi tässäkin tapauksessa. Numerollisesti emme voi sanoa, kuinka moni New Yorkin ja toisten kaupunkien ja kylien painotyöläisistä tuon taistelun tapahtumain kautta yhä selvemmin tuli näkemään ammattiunionismin mädännäisyyden. Mutta jokatapauksessa niitä on suuri joukko. New Yorkin painotyöläisten lakon tuhoutumisen jälkeen yksi ammattijärjestöön kuuluva painotyöläinen kirjoitti I. W. W:hen kuuluvan painotyöläisten teollisuusunionin sihteerille kirjeen, jossa esitetyt ajatukset puhuvat itse puolestaan. Lainatkaamme tuosta kirjeestä joitakin ajatuksia.

George Berry, painotyöläisten kansainvälisen unionin presidentti, jota ennen pidettiin edistysmielisenä työväenjohtajana, on taasen osoittanut arvonsa ja myös sen, mistä merkityksestä ammattiunionit ovat työnantajille. Tällä kertaa hän murskasi painotyöläisten lakon New Yorkissa. Hänen toimenpiteensä pohjaltaan perustui painotyöläisten kansainvälisen ja järjestyneiden painattajain välillä tehdyn sopimuksen sitovalle merkitykselle. Ammattiunionien näkökannasta kun tiukasti kiinni pidetään, niin Ber-

"Kello kolme aamulla"

ryn toiminta oli oikeutettua, mutta työläisten etujen näkökannalta katsottuna se ei ollut ainoastaan epäoikeutettua vaan järjetöntä ja mitä alhaisinta laatua taantumuksen palvelemista.

Union, joka aikoo palvella työläisiä, täytyy olla siten järjestetty, että se kakkissa teollisuuden muuttuvissa tilanteissa palvelee työläisten etujen edesauttamista. Milloin hyvänsä joku työväenjärjestö näkee välttämättömäksi ja sopivaksi saattaa häviölle yhden perusteellisista osistaan, silloin se järjestö on menettänyt arvonsa työläisiin nähden ja antanut riittävän aiheen siitä luopumiselle. Vielä enemmän. Silloin kun kansainvälinen järjestö yhä uusiutuviissa tapauksissa asettuu vastustamaan siihen kuuluvain unionien pyrkimyksiä, kuten painotyöläisten ja heidän apulaistensa järjestö on tehnyt, se muokkaa maaperän sellaisille väitteille, että kulloinkin kysessä oleva järjestö palvelee työnantajia, eikä työläisiä, jotka siihen kuuluvat.

Tavalliset työläiset eivät lakkoile huvittelun vuoksi, vaan siksi, että haluavat korjata joitakin puutteellisuuksia. Painotyöläiset eivät suinkaan ole poikkeusasemassa tähän yleiseen määritelmään nähden, joten jos ei ollut olemassa riittävästi syytä, niin tuskinpa New Yorkin sanomalehtipainotyöläiset oli-